

РЕШЕНИЕ

№ 6640

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6939** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 28.05.2021 г., постановено по НАХД № 3511/2021 г. на СРС, НО, 116 - ти състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006370 г. от 10.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) – С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ).

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма]. С касационната жалба се релевират основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК - нарушение на материалния закон и процесуалните правила.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрк. С. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 14.08.2019 г., е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма]. На място на строителен обект - „Жилищна сграда с магазини, офис, ателиета и подземни гаражи на три нива“, находящ се в [населено място], УПИ 1-1422.1423, кв. 12, ж.м. „Суха река-запад“, „Жилищна сграда с магазини, офис, ателиета и подземни гаражи на три нива“, УПИ 1-1512, кв. 12, ж.м. „Суха река-запад“ и „Жилищна сграда с магазини, офис, ателиета и подземни гаражи на три нива“, УПИ 1-1506, кв. 12, ж.м. „Суха река-запад“, на който дружеството било подизпълнител. Проверката била извършена поради злополука, станала на същия ден около 16.45 часа с работниците Х. Г. К. и Х. А. П.. При проверката е констатирано, че [фирма], в качеството си на работодател, не е изпълнил задължението си да осигури комплексни здравословни и безопасни условия на всички работещи лица, които извършват трудова дейност на строителната площадка, във всички случаи, свързани с работата, в това число и на работещите върху панелен кофраж S., монтиран за отливане на плоча на кота -1.57 м на Блок А: „Жилищна сграда с магазини, офис, ателиета и подземни гаражи на три нива“. УПИ 1-1422.1423, кв. 12, ж.м. „Суха река-запад“. Панелния кофраж S. не е монтиран така, че да може да издържа действащите върху него натоварвания и да се предотврати случайното му задвижване. В участъка, където са извършвани дейности не са взети дадените от завода производител допълнителни мерки при по-високи скорости на вятъра, напр. баласт, заскобяване, поради което целостта на кофражната система S. била нарушена от появил се силен вятър, като една част от панелите и покриващите ленти са паднали на кота -4.95 заедно с Х. Г. К. и Х. А. П.. За извършената проверка бил съставен Протокол с изх. № ПР 1927009 / 15.10.2019г.

При така изложената фактическа обстановка бил съставен АУАН №22-006370/15.10.2019 г., а въз основа на него и процесното НП.

От правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението на СРС е правилно.

Първоинстанционният съд правилно е установил, че са описани всички съставомерни признаци визирани в разпоредбата на по чл. 14, ал.1 от ЗЗБУТ, съгласно която „Юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и

безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места“. Тази разпоредба е посочена във вр. с чл. 55 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредбата № 2 от 22.03.2004 г.), съобразно която скелетата, кофражите, подпорите и временните опори се проектират, оразмеряват, монтират, обезопасяват и поддържат така, че да могат да издържат действащите върху тях натоварвания и да се предотврати случайното им деформиране или задвижване. Безспорно е по делото, че това задължение не е изпълнено от нарушителя, тъй като кофражната конструкция на процесния обект се е срутила. С изискванията на Наредба № 2 се цели да се избегнат всички възможни дефекти, които части от конструкциите могат да дадат. Именно с оглед избягването на случайни деформации и задвижвания кофражът следва да бъде така монтиран, че те да бъдат избегнати дори при силен вятър.

Нарушението е доказано по несъмнен начин от доказателства-свидетелски показания и писмените и веществени доказателства приложени по делото.

Неоснователни са доводите на касатора, че нарушението следва да се квалифицира по чл. 215к и чл. 215л от Наредба № 7 от 23 септември 1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места, тъй като тези разпоредби регламентират условията за използване на скелета, докато в процесния случай е използвана кофражна система.

В §1, т.9 от ЗЗБУТ е дефиниран критерият за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд – това са най-малките допустими изисквания за опазване на здравето на работещите и осигуряването на тяхната безопасност при работа.

В разглеждания случай, предвид специфичния характер на дейностите по строителство, с Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи са въведени специални изисквания, на задължените лица и е вменено задължение за извършване на конкретни действия по изпълнението им, част от които е предприемане на съответни предпазни мерки за защита на работещите от рискове, произтичащи от това да се осигури безопасност при работа на височина и да се предотвратят паданията от височина на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. След като при строителните работи такива не са били осигурени, следователно е засегнато здравето, нещо повече, животът на работещите на обекта, то несъмненият извод е, че не са били изпълнени комплексните здравословни и безопасни условия на труд.

Субект на административно-наказателна отговорност по чл. 413, ал. 2 КТ е лице, което има качеството на „работодател“. Легалната дефиниция на "работодател" е дадена в §1, т.1. от ДР на Кодекса на труда – „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане

за изпълнение на работа в предприятие ползвател. По делото по безспорен начин се установява, че [фирма] е имало качеството на работодател по отношение на пострадалите работници, предвид ангажираните доказателства- трудови договори. При този субект на нарушението правилно е посочена и санкционната норма на чл. 413 от КТ, тъй като тук, понятието работодател е това, което е зададено в §1, т.10 от ДР на Наредба № 2, а именно „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.). Тоест, работодател тук не е само лицето по §1, т.1 от ДР на КТ, а това според §1 от приложимата Наредба № 2, каквото несъмнено се явява санкционираното дружество в качеството си на подизпълнител.

Правилно АНО е подвел под административноказателна отговорност дружеството, като е преценил, че не са налице предпоставките за приложение на привилегирания състав на чл. 415в ал. 1 КТ, предвид това, че няма данни нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, както и настъпилите вредни последици, свързани със създаване на опасност за живота и здравето на работниците, изразяващи се в липса на обезопасяване срещу падане от височина.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ, „работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“ Наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лв., определен от наказващия орган, е над законоустановения минимум, но настоящият състав счита, че същото съответства на тежестта на нарушението и значимостта на охраняваните обществени отношения, още повече, че в конкретния случай са пострадали работници.

С оглед изхода на спора и искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено и основателно с оглед разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН и крайния изход на спора, поради което следва да бъде уважено, като касационният жалбоподател следва да бъде осъден да заплати в полза на ответната страна сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, тъй като настоящото дело не се отличава с фактическа и правна сложност.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.05.2021 г., постановено по НАХД № 3511/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 116-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.